

Arrest

**nr. 59 912 van 18 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 december 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 december 2010 tot intrekking van het recht op vestiging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat P. HIMPLER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, treedt op 23 augustus 2005 te Casablanca in het huwelijk met mevrouw S.B., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 19 januari 2006 vraagt verzoeker een visum gezinshereniging (type D) aan, waarvan hij in het bezit wordt gesteld op 2 februari 2006.

1.3. Op 17 maart 2006 dient verzoeker in België een vestigingsaanvraag (bijlage 19) in en wordt hij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

1.4. Op 16 augustus 2006 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.5. Op 28 augustus 2008 wordt verzoekers huwelijk nietig verklaard door de rechtbank van eerste aanleg.

1.6. Op 3 december 2010 wordt de beslissing tot intrekking van verzoekers recht op vestiging genomen. Op 18 januari wordt verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten betekend. Dit zijn de bestreden beslissingen , die als volgt zijn gemotiveerd:

De eerste bestreden beslissing, betreffende de intrekking van het recht op vestiging:

“De betrokkene heeft een C kaart bekomen op basis van gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote (B.S.) met wie hij huwde op 23.08.2005. Hij verkreeg een visum type D voor gezinshereniging met zijn echtgenote op 02.02.2006. Hij diende een aanvraag vestiging in overeenkomstig het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980 op 17.03.2006. Hierbij werd hij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Sinds 16.08.2006 is hij in het bezit van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Deze werd op 23.03.2009 vervangen door een C kaart.

De Dienst vreemdelingenzaken werd op 19.11.2010 op de hoogte gesteld van het op 28.08.2008 door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Kortrijk gevelde vonnis (ref: 07/2255/A (ald)) tot nietigverklaring van het huwelijk tussen (S.) en (B.). Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Het beschikkend gedeelte van het vonnis werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 19.05.2009.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het vonnis van de Rechtbank van Eerste aanleg van Kortrijk. Als een gevolg van het rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit' wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.”

De tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten:

“REDEN(EN) VAN DE BESLISSING: (2)

artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2 : verblijft langer in het Rijk dan toegelaten. Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten.

artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3 : Heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk van 28.08.2008 (ref 07/2255/A(ald)) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdane (B.S.) vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus strijdig met de openbare orde.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van “de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivatie van administratieve handelingen, schending van de zorgvuldigheid en onderzoeksverplichting, overmacht en schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.” Verder blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker ook de schending aanvoert van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt het volgende:

“Dat tegenpartij stelt dat daar het huwelijk van verzoeker met een Belgische onderdaan vernietigd werd 1het recht tot vestiging dat hij op deze basis verkreeg ook vervallen is. Dat het vonnis van de rechtbank van Eerste aanleg te Kortrijk op 28/08/2008 uitgesproken werd. Dat het recht tot vestiging van verzoeker pas twee jaar en zes maanden later ingetrokken werd, Dat deze termijn duidelijk onredelijk is en dat tegenpartij door deze manier van handelen overmacht pleegde. Dat de persoonlijke situatie van verzoeker niet onderzocht werd en dat er geen rekening gehouden werd met zijn duidelijke integratie en het Rijk evenals zijn lang verblijf. Dat de situatie van verzoeker kennelijk niet ernstig of redelijk werd onderzocht daar deze elementen niet onderzocht werden. Dat de aangevochten beslissing rekening houdende met de elementen van het dossier een ernstige en ongeoorloofde inmenging betekent in het

recht op privé- en gezinsleven van verzoeker gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM gezien de lange termijn die verlopen is tussen het vonnis van de rechtbank van Kortrijk en -de betekening van de bestreden beslissing. Dat artikel 8 van het EVRM het principe poneert van eenieders recht op eerbiediging van zijn privé en zijn gezinsleven en aldus eenieder beschermt tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag. Dat paragraaf 2 van dit artikel geen inmenging duidt door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve aarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Dat deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijke doel (EHRM, 13 juli 1995, R.D.I. 1995, nr. 84., p 277; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E., 1996. p 755). Dat er ook een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur ontstaat door deze manier van handelen. Dat de motieven van de bestreden beslissing ongegrond of niet ter zake zijn en dat de motivatie bij gevolg niet aan de wettelijke vereisten beantwoordt.”

2.2. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het beschikkend gedeelte van het vonnis pas op 19 mei 2009 werd overgeschreven in de registers en dat de verwerende partij pas op 19 november 2010 op de hoogte werd gesteld van het vonnis tot nietigverklaring. De verwerende partij stelt dan ook dat zij een redelijke termijn heeft gerespecteerd.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. De eerste bestreden beslissing is gebaseerd op het rechtsprincipe ‘*fraus omnia corrumpit*’. Verzoeker betwist geenszins dat zijn huwelijk werd vernietigd om reden dat het een schijnhuwelijk is. Het materieel motief wordt gesteund door stukken uit het administratief dossier.

Aangezien het verblijfsrecht van verzoeker gebaseerd was op zijn huwelijk met een Belgische onderdaan, en dit huwelijk vernietigd werd door een met gezag van gewijsde bekleed vonnis, kon verweerder redelijkerwijze besluiten tot de intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Verzoeker is de mening toegedaan dat het onredelijk is dat het bestuur pas na een periode van twee jaar en zes maanden sinds de nietigverklaring van zijn huwelijk de eerste bestreden beslissing treft.

Waar verzoeker de schending van het beginsel van de redelijke termijn inroept, wijst de Raad erop dat het beoordelen van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen, in concreto moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. Of een termijn al dan niet als redelijk kan worden beschouwd, wordt voornamelijk bepaald door de mogelijkheid voor de bevoegde overheid om over alle feitelijke gegevens en inlichtingen te beschikken die nodig zijn om met kennis van zaken te oordelen. De bestreden beslissingen werden in casu genomen minder dan twee jaar en vier maanden na de vaststelling bij vonnis dat verzoekers huwelijk werd nietig verklaard. Dergelijke termijn is in casu

niet onredelijk te noemen, te meer nu verzoeker niet betwist dat, zoals in de bestreden beslissing wordt overwogen, het beschikkend gedeelte van het vonnis pas werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 19 mei 2009 en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid pas op 19 november 2010 op de hoogte werd gesteld van genoemd vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk. Na de kennisname van de noodzakelijke gegevens heeft verweerder in minder dan één maand de betreffende beslissingen genomen. De schending van de redelijke termijn kan niet worden aangenomen.

De elementen van integratie verantwoorden niet dat het verblijfsrecht, verkregen op grond van fraude, niet kan worden ingetrokken. Nogmaals dient er op gewezen te worden dat de nietigverklaring van het huwelijk met terugwerkende kracht geldt, zodat verzoeker zich niet langer kan beroepen op de voordelen die hem op grond van dit huwelijk zijn toegekend, noch op de gevolgen van dit huwelijk (RvS 7 december 2004, nr. 138.115). Verzoekers verblijfstoestand moet worden vastgesteld als hadden zijn huwelijk en de gevolgen die voortvloeien uit dit huwelijk nooit plaatsgevonden. Derhalve kan verzoeker zich ook niet beroepen op zijn vermeende integratie. De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij een *“concrete gemotiveerde belangenafweging”* moet maken tussen enerzijds de openbare orde en anderzijds het privé- en gezinsleven van verzoeker (RvS 30 mei 2006, nr. 159.294).

Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de verwerende partij niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Verzoeker toont geen schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Evenmin toont verzoeker met zijn betoog aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn.

Waar verzoeker nog wijst op een schending van artikel 8 EVRM merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker wordt geacht geen vestiging te hebben gehad nu de vestiging werd verkregen op basis van het huwelijk dat wegens schijnhuwelijk nietig is verklaard. Verzoeker toont geen gezins- of familielevens aan. In de mate dat verzoeker van oordeel is dat hij zijn privéleven de facto heeft ontwikkeld, dient de eventuele ‘inmenging’ in het licht van een ‘eerste toelating’ te worden beoordeeld. Het EHRM heeft in dit verband geoordeeld dat er geen inmenging is in het privéleven en er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM moet gebeuren. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissingen, als gevolg van de nietigverklaring van het huwelijk wegens schijnhuwelijk en op grond van het beginsel *fraus omnia corrumpit*, niet de meest gepaste maatregelen zijn om de nagestreefde legitieme doelstelling te bereiken, met name de handhaving van de openbare orde. De vermeende inmenging in het privéleven van verzoeker kan niet als onrechtmatig of disproportioneel worden beschouwd nu uit de bespreking hierboven blijkt dat verweerder op kennelijk redelijke wijze toepassing heeft gemaakt van het beginsel *fraus omnia corrumpit* en van de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER